

synspunkter for de øvrige danske statsrepræsentanter i bestyrelsen, og udvalgsflertallet beklager, at disse repræsentanter ikke fandt anledning til at følge ham, og at Palle Christensen ikke derefter fandt anledning til at give ministeren for offentlige arbejder oplysning om den alvorlige situation, SAS nu var kommet ind i.

At ministeren ikke blev underrettet, bliver navnlig uforståeligt på baggrund af den vedtagelse, som det i anledning af det ovennævnte lovforslag om statsgaranti nedsatte folketingsudvalg traf i sin betænkning af 21. maj 1959. Vedtagelsen har følgende ordlyd:

„Udvalget er klar over, at den omstændighed, at SAS er hjemmehørende i tre lande og i visse situationer skal forhandle med disse tre landes bevilgende myndigheder, giver vanskeligheder, men alligevel er der i udvalget enighed om at henstille til SAS, at det i fremtiden, når det træffer økonomiske dispositioner, der kan indebære øget statsgaranti for Danmarks vedkommende, i forvejen forhandler med finansministeren og ministeren for offentlige arbejder.“

Selv om denne vedtagelse formelt kun vedrører engagementer indledet efter 21. maj 1959, er der for udvalgsflertallet ingen tvivl om, at almindelige forværringer af konsortiets økonomiske situation, som kunne indebære risiko for øgede krav til statskassen, burde give konsortiet anledning til forhandling med finansministeren og ministeren for offentlige arbejder, i hvert fald efter en nærliggende analogislutning fra vedtagelsens ordlyd.

Hvis ministeren havde modtaget fornøden underretning, kunne efter flertallets opfattelse en undersøgelse være blevet foretaget i så god tid, at det var muligt for folketinget at stå frit, når der skulle træffes en beslutning. I stedet ser folketinget sig nu nødsaget til at træffe en hastebeslutning, fordi SASs likviditet kræver hurtig støtte.

Departementschef *Dige* har i en skrivelse oplyst, at han, da engagementet med GAMSAs udviklede sig så uheldigt, har givet finansministeren mundtlige oplysninger om sagernes stilling, men han har ikke notater om, hvilke oplysninger han har givet, eller på hvilke tidspunkter de er givet. Også dette forhold finder flertallet i allerhøjeste grad uheldigt, og da ministeren for offentlige arbejder i udvalget har hævdet det synspunkt, at departementscheferne ingen pligt havde til at holde ham underrettet, idet SAS juridisk set er et privat selskab, der drives selvstændigt, og at departementscheferne derfor på eget ansvar må tage stilling, finder flertallet det nødvendigt, at der ikke kan finde en gentagelse sted. Udvalgets *mindretal* har tilsluttet sig dette synspunkt.“

Udvalget stillede herefter forslag om, at der i lovforslaget indføjedes en ny paragraf (§ 5), og det udtaltes i tilslutning til dette ændringsforslag:

„*Udvalget* har derfor stillet nedenstående af ministeren tiltrådte ændringsforslag til det fremsatte lovforslag, hvorefter det pålægges ministeren dels efter afslutningen af hvert regnskabsår at give folke-